

ΕΝΑ ΚΑΘΕ ΤΟΣΟ

ΤΟΥ Ε. ΓΚΛΟΥΚ

ΜΙΑ ΕΡΟΤΙΚΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ

Απτά δάχτυλα χτύπησαν ελαφρά την πόρτα του θεωρείου. Πως απ' την ταξιδιέστρα φάνηκε ένα ορό προσώπακι που το εστερέωναν διόξανα μαλλιά. Η Νέλλυ Σμιθσον, έπωφελωμένη του τελευταίου διαλείμματος της «Κόρμεν», πήγαινε να κάνει επίσκεψη της φίλης της Ζακελίνας ντε Λύκ.

Ψηλή, λεπτή σαν τη Ζακελίνα, με το ίδιο ακριβώς κορμί και την ίδια ολιουέτια, η Αμερικανίδα ήταν ανέλης και πεταχτή, ένθρ ή φίλη της έδειχνε μια σοβαρότητα γεμάτη περιηφάνεια.

— Μήπως σε άνησώ ήλπε φιλώντας την κυρία ντε Λύκ
— Όπως βλέπεις, άνηστων αυτή, είμαι μόνη μου. 'Ο άντρας μου άρνήθη με να με συνοδεύη. Κι' έγω ήλθα εδώ χωρίς να ξέρω για ποιό λόγο...

— Τόσο το καλλίτερο. Θα μπορούσαμε, λοιπόν, να φιλαρμόσουμε μ' όλη την άντα μας!

Έκάθισαν σέ βάνο, του θεωρείου, κντάζε καλά σά μάτια τη Ζακελίνα και είλε πάλι:

— Φέροσαι πολύ άσχημα μαζί μου, μ' άβ' ντι ή α ο τώρα τελευταία. Δέν έρχομαι πιά να δής. Κι' άν συναντηθούμε κατά τύχη πουθενά, με άποφύγεις. Έγω, όμως, σ' αγαπάω τόσο πολύ! Έλα, έλα, πές μου σε τί μπορείς να με κατηγορήσεις;

— Σε τίποτα, αγαπητή μου!

Η Νέλλυ άρχισε να της έφρυγγ ένα μικρό εμπαικτικό γέλιο.

— Ένώ θα είμαι υπό ελλοκρήνη από σένα, είλε, και θα μιλήσω μ' άνοιχτή καρδιά. Μ' ουό λόγια να τί τρέχει. 'Ο άντρας σου μού κάνει κόρτε. Σ' ήλέςεις και μού κρατάς γάνια!

— Τι είν' αυτά τά λόγια, Νέλλυ;

— Η άλήθεια, μ' άβ' ντι ή α ο, ή άλήθεια! Άνοιξε την καρδιά σου, σε παρακαλώ, όπως ένώ άνοιγω τη δική μου και θα δής πως σε ό λογικά θα χωριστούμε σάν τίς καλλίτερες του κόσμου φίλες!

Η κυρία ντε Λύκ δέν ειόδησε πια να διαμαρτυρηθή. Κοιτάζα δάκρυα μόνο έξιμματα τα βλέφαρά της; έτσι που ειόδη να κοιταζέη σαφικά μέσα της ο κορμός της πόρος.

Πριν από λίγα χρόνια είτε παντρευτή με προσενά το Ροβέρτο ντε Λύκ. Γρήγορα τον αγάπησε και προσοιάθηκε να τον κατακτήσει για καλά. Νόος, όμως, και άσπιατος αυτός, ξαναγύρισε στις παλές του αγάπες ή και σε καινούριες.

Μιά άλλη ίσως έντος από τη Ζακελίνα, θα μπορούσαν να παλέψη με πεύ μεγάλη επιτυχία ή θα παρηγοριόταν μ' άλλο τρόπο.

Αυτή, όμως, ήταν περιηφρανη πολύ και δέν δοκίμασε τίποτε. Έσφιξε την καρδιά της, έκοιμει τους πόρους και τη ζήλεια της κι' ήβραίνανε όλος τον κόσμο πως δέν ήσαν πιά τίποτε ο ένας για τον άλλο.

Τι μεγάλο πόνο, όμως, μ' δ' αυτά δοκίμασε έκνιτο το βράδυ, έτσι που έβλεπε δνό βήματα κοντά της αυτή που της έλκεβε, όπως φαταξόταν, την αγάπη της!

Πριν από λίγο καιρό είχε προσέξη τα φροσίματα του άντρας της. 'Ολοάνατο ο Ροβέρτος ντε Λύκ έμεγαλνέη την ήλιανοική Αμερικανίδα. Η φίλης της; της άνοιξαν περισοδίτες τα μάτια. Και να που τώρα ή ίδια της πεύδος την άλήθεια να προσοιά!

Συγκέντρωσε ως τόσο το ήσρος της κι' άλήτησε.

— Σ' άκούω!

— Νέ, επί τέλους, είας φρόνητος λόγος, μ' άβ' ντι ή α ο και γύσια βέβαιη πως θα ικανοποιηθής γι' αυτό! 'Ο άντρας σου μού κάνει κόρτε, το όμοιογυ φταίει, όμως ένω γι' αυτό; Κόρτε μού κάνουν και ο Ρισάο Μουρτίν και ο Ζακ Μπουσσιν κι' άλλοι άόμα. Είναι τόσο τυλλοί οι άντρες! 'Ο δικός σου είνε ο πιο θεσ-ελλος. 'Όσο το προβάλλω άορηκα έγω, τόσο αυτός πευομάνει περ-οστέρο...

— 'Ω, Νέλλυ!

— Πούτσος! Έξακολούθησε ή Αμερικανίδα. 'Ο κύριος ντε Λύκ ποτέ τω δέν να θυμαξέση. Πρώτα-πρώτα δέν τον αγαπά. Κι' έπειτα είσαι φίλη μν' εού, ή γυναίκα του.

— Σε, Νέλλυ!

— Το ξέρω πως τά λόγια δέν είνε άοκατά! Μπορεί να μη με πιστέψη. Ένώ ένω θ' ίω και περισοδίτες, θλώ να σε δώ είντιμομένη... 'Ω, μη με διακότεις! Έμάντερα τίς αιτίες της αιώνας θλίψης σου... Ξέρω καλά τό μουικό της καρδιάς σου... Αι, λοιπόν, έγω, ποι' με κατηγορείς βέβαια, τούτη τη στιγμή, σου φέρνω τό μέσον να κατακτήσης τον άντρα!

— Σόπα, να ζής, Νέλλυ!

— Έπιασε μόνης μας δνό γενιάει και μπορούμε να μιλήσουμε ελεύθερα μού φάνετα. 'Ο Ροβέρτος φκνέει μακρά σου, γιατί δέν τον άρνήεις με τό παγομένο του έξωτικό, να νιώση τί φλόνα κρύβει μέσα του! 'Ότω, όμως, άνακαλύψη μιά φορά την άλήθεια, τότε θα μείνη για πάντα δικός σου... Είναι άλήθεια, όλα αυτά, ντάόλις, ή όχι;

— Ισως, απάντησε ή Ζακελίνα, χαμηλώνοντας τό κεφάλι.

— Λοιπόν, χάρις σε μένα να δοκίμασης την τύχη σου. 'Ο κύριος ντε Λύκ είχε την τόληη να μού στείλη ένα γραμματάκι... Να τί μού λέει πάνω-κάτω: «Σα; περιμένο άπόψε, ποίτρο! άπό την προσοία της «Κόρμεν» στην έξοδο της 'Οσιτά-Κωμίκ. Μόλις βγίτε, ζήτηστε τη λιμουζίνα 407-97».

Γιά να μη νιώσση τίποτε κανείς, θα έζω πάρεη τη θέσι του σωφίρο και θα φορώ μεγάλη γυαλιά και γυνέτικα γένεια. Σε λίγο θάμαστε σ' ένα έξοχικό σπιτάκι που τώχω έτοιμάσει για σάς και μόνο! Κ' έχει έτοιμάσει με τό άορηκό του: Ρ... Τι τέρας, αι, που είνε ο άντρας σου; Ποιά να ξέρη, όμως τό παιγνίδι που θα του σαρώσω!

— Δέν βλέπω, ως τόσο που ήλέςεις να τελειώσης...

— Και όμως είν' άπλοτότατο, μ' άβ' ντι ή α ο. Έγινου κι' οι δνό τό ίδιο σόμα. Άμα τυλιχθής στην κόπτα σου δέν θα διαφώσης δόδον από μένα. Έβγα, λοιπόν, πρώτη σού, πάρε τη θεσι μου στο άπτόκρητο και... καλή επιτυχία!

— Η Ζακελίνα άνασώκωσε τό κεφάλια της. Τα μάτια της έλαμπαν παρόξανα και φλόρες ήσαν άνάνει στα μγουλά της. Φώναζε με όλη της την όρηη.

— Α, Νέλλυ, τί καλή που είσαι!

Πέρασε μιά βδομάδα, χωρίς να συναντηθούν πιά ή δνό φίλες. Έκπληκτη, άνησχη, περιεση, ή Αμερικανίδα έτρεξε σιό σπιτι της Ζακελίνας. Τη βοήθη να ομαράζη, εικλομένη σ' ένα τυρατάκι.

Μόλις ειόδη αυτή τη φίλη της, σηκώθηκε και, κατακόκκηη, έτρεξε στην άγκαλιά της.

— Α, ντι ή α ο, ή φίλη μου ή Νέλλυ, μαρτείο πως είσ' είντιμομένη τώρα!

Η Ζακελίνα, με τό μέτωπο στήριγμένο πάντα στον όμο της φίλης της, απάντησε:

— Ναί, είμ' είντιμομένη!

— Βγήσαν μου, λοιπόν, γυρορα, μ' άβ' ντι ή α ο!

— Νισέπομαι λιγάκι...

— Έλα, έλα, έχω δικαίωμα, μού φαίνεται να μάθω την άλήθεια!

Η Ζακελίνα είλε τότε:

— Ακολούθησα την ομφοβλή ο ν. Έγίνεσα τη λιμουζίνα 407-97. Ερίγαν.

Μαίχα στο χαρισμένο έξοχικό σπιτικό και σε λίγο ήθε να με βοη ή...σωφίρο.

Φωτισόμαι τη καταπλήσι του κν-οου ντε Λύκ όταν σ' άντι-ονο.

— Δέν μπορείς να φαντασθής; τη δική μου την καταπλήσι...

— Γιατί;

— 'Ο σωφίρο δέν ήταν ο άντρας μου...

Ήταν ο Ρισάο Μουρτίν...

Η Αμερικανίδα είντιμομένη δόδονη σάν να την είχε δαγκάνει φειδί.

— Μπύ, ισελήη που ήμου! Δέν ήξερα τό γράμμα του άντρα σου... Με ξεγέλασε τό άορηκό Ρ... Σε, όμως, έηγες, μ' άβ' ντι ή α ο;

Η Ζακελίνα απάντησε φηδονισά:

— Όχι... Έμεινα.

Αίτην ίσως δώλασαν κι' ή δνό τους. Έπειτα, χωρίς σχεδόν να θέλη, ή Νέλλυ έοκασε σά γέλια:

— Το κάτω-κάτω της γραφής, είλε, πάντα σε μένα χωσιάζ την είντιμιά σου!

Ε. ΓΚΛΟΥΚ

Σε λίγο ήθε να με βοη ή...σωφίρο.

Η ΚΟΤΤΑ ΤΟΥ ΜΑΡΚΟΥ ΜΠΟΤΣΑΡΗ

Κατά τά τέλη του 1822, όταν ο Κανέλλος Δεληγιάνης με άλλους δπλαρχηγους Μωραίτες, τρέξανε στο Μεσολόγγι που ήταν πολιορκιμένο, να τό βοηθήσουν, μια μερα ο Μάρκος Μπότσαρης έξάλασε τον Κανέλλο και τους άλλους στο κονάκι του να τους μιλήση.

«'Ο Μπότσαρης είχε μιά κόττα φητή με πατάτες. Στρώθηκε ο σωφίρος (χαμηλό στερογγυλό τραπέζι) και οι φίλοι εκάθησαν σταυροποδι να φάνε. Δέν είχαν προφτάσει καλά-καλά να πάρουν μεζέ, όταν άσφανα μιά τούρακιη μπόμπα πέφτει στο σπιτι, τρυπεί τη στέγη, σκορπύ το τραπέζι με την κόττα, τρυπι άκόμα και τό πατομα και τέλος πέφτει στο ύπόγειο. Σαζέει και γεμίζει όλο τό σπιτι καπνό και ζουρνιαχτό. Θάλγες κανεις πως δέν έμεινε άνθρωπος ζωντανός εκεί μέσα. Και όμως κανεις δέν είχε πάθει τίποτα. Σωστό θάμμα!

— Κρίμα! χάσαμε την κόττα! είλε χαμογελώντας άτάραχος ο Μάρκος.

— Δέν πειράζει, απάντησε ο Κανέλλος. Τό γένεντι της μπόμετας ήταν πιά νοστιμίο!...